

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀντίγωνισμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰῶλου, 117, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 3 Ἀπριλίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 14

Αἱ Περιπέτεται τοῦ Ρογήρου

(Συνέχεια ἴδε σελ. 101)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΟΠΟΥ ΘΑΠΟΔΕΙΧΘΗ, ΟΤΙ ἌΝ ΟΙ ΓΑΤΟΙ ΑΡΕΣΚΟΝ-
ΤΑΙ ΝΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΝ Εἰς ΤΑ ΚΕΡΑΜΑΙΑ,
ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΔΕΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

Ἦναι εὐνόητος ἡ χαρὰ τοῦ ἀγαθοῦ Ἰπ-
πότου, βλέποντος τὸν ἀγαπητὸν τοῦ Ρο-
γήρου νὰ ποδιβάξεται ὑγιῆς καὶ σῶος εἰς
τὸ στρατόπεδον, ἀφ' οὗ διέφυγε τόσους
καὶ τόσους κινδύνους.

Ὁ Σκὶν Ροκαντέν, πληροφορηθεὶς τὰ
γεγονότα, τὰ ὅποια ἀνεφέραμεν πρὸ ὀλί-
γου, ἀπὸ ἑνα ὑπασπιστὴν τοῦ στρατάρ-
χου, εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὴν παραλίαν
καὶ παρηκολούθησεν ὅλας τὰς περιπε-
τείας τῆς συγκινητικῆς ἀποδράσεως τῶν
αἰχμαλώτων τοῦ Ἀργοναύτου.

Μόλις τὸ παιδίον, μετὰ τὰς πρώτας
δικηλυσίας, κατάρθωτε νὰ συγκεντρώσῃ
τὰς ιδέας του, ὕστερον ἀπὸ τὴν πρᾶξά-
λην τῶν τρομερῶν συγκινήσεων, ἠρώτη-
σε τὸν θεῖόν του πῶς εὗρεθῇ εἰς τὸ
μέρος αὐτὸ καὶ πῶς εἶχε πεισθῇ νὰ ἱστήσῃ
τὴν ἥσυχον ζωὴν του καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς
τόσας περιπετείας.

Ἄμα ἔμαθεν ὁ Ρογήρος τὰς διαφō-
ρους λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἠγνόει
ἐντελῶς, ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο διὰ
τὸν Παπαφίγκον καὶ τὸν Λαδουρέκον,
τῶν ὁποίων ἠγνόει τὴν τύχην, ἀπὸ τὴν
στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς των.

—Πρέπει νὰ μάθωμεν, εἶπε, τί γίνον-
ται οἱ καλοὶ αὐτοὶ σύντροφοι, οἱ ὁποῖοι
ἐκινδύνευσαν τὴν ζωὴν των, διὰ νὰ μ'
ἐλευθερώσουν, γιὰτὶ ἂν τοὺς ἐπίασαν ὡς
κατασκόπους, δὲν γλυτώνουν βέβαια τὸ
μουσκέτο.

Ὁ Ἰππότης ἀνέτριχίσαε.

—Θὰ ζητήσω τὴν βοήθειαν τοῦ στρα-
τάρχου Βικτωρος, ἐφώνασε. Βέβαια δὲν
ὀχμοῦ τὴν ἀρνηθῇ.

—Εἰμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ Ρογήρος,
μειδιῶν διὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ θεῖου του.
Ἀλλὰ τί θὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ; Ἡ δι-
καιοδοσία του εἶνε ἐδῶ, ὅχι ἐς τὸ Κάδιξ.

—Ἴσως, εἶπεν ὁ Παλουάζος, εἰμπο-

ρέσῃ ὅπωςδῇποτε νὰ μᾶς δώσῃ βοήθειαν.

—Ἐγὼ ἐλπίζω, εἶπε πάλιν ὁ Ρο-
καντέν.

—Ἐχετε δίκαιον, συνεπέρανεν ὁ Ρο-
γήρος Κάμετέ του λόγον.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμὴν, ὁ ἰπ-
πότης διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνήν, ἐπὶ
τῆς ὁποίας ἐκυμάτιζεν ἡ σημαία τοῦ
ἀρχηγοῦ.

Ὁ δοῦξ Λὺ Βελλὺν διέταξε νὰ εἰσα-
γάγουν ἀμέσως τὸν ἐπισκέπτην.

Ἦτο κατηρῆς ὀλίγον καὶ ὑπεδέχθη
τὸν Ροκαντέν μὲ βεδιασμένον μειδίαμα.

—Κύριε, εἶπε, μὲ μεγάλην μου εὐ-
χρίστησιν σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἐπι-
στροφὴν τοῦ ἀγαπη-
τοῦ σας ἀνεψιοῦ.

Δὲν ἔχω λόγους
νὰ ἐγκωμιάσω τὴν
λαμπράν του δια-
γωγὴν. Θὰ ἀναφέ-
ρω εἰς τὸν Αὐτο-
κράτορα καὶ θὰ ζη-
τήσω ἀπὸ τὴν Αὐ-
τοῦ Μεγαλειότητα
νὰ τοῦ δώσῃ τὸ πα-
ράσημον, ὅπως τοῦ
ἀξίζει, διότι ἀπέβω-
κεν εἰς τὴν Γαλ-
λίαν τόσους γεν-
ναίους ἄνδρας, οἱ
ὁποῖοι θὰ ἦσαν χα-
μένοι χωρὶς αὐτόν.

«Μὴ μ' εὐχαρι-
στῇτε, ἐξηκολούθη-
σε, βλέπων ὅτι ὁ
Ροκαντέν ἦτο ἔτοι-
μος νὰ ἐκχυθῇ εἰς
εὐχαριστίας. Κάμνω
ἀπλῶς ἔργον δικαιοσύνης καὶ τὸ καθήκον
μου. Δυστυχῶς οἱ δύο πεζοναῦται, ποὺ ἔ-
στειλα πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀνεψιοῦ σας,
δὲν εὐνοήθησαν ἐπίσης ἀπὸ τὴν τύχην.
Ἐνας κατάσκοπος μ' ἐπληροφόρησεν, ὅτι
οἱ τελανοφύλακες, οἱ ὁποῖοι ἐφύλατταν
γὰ νὰ πιάσουν κά νένα λαθρεμπόριον,
τοὺς συνέλαβαν. Ἀνεγνώρισαν γρήγορα
τὴν ἐθνικότητά των καὶ ἐνόησαν πῶς ἦ-
σαν μετεμφισμένοι. Αὐριοι θὰ περάσουν
ἀπὸ πολεμικὸν συμβούλιον καὶ δὲν θὰ

ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ποῦ εἶνε
κλεισμένοι, παρὰ διὰ νὰ τουφεκισθοῦν,
ἐπάνω ἐστὰ ὀχυρώματα, ὑπὸ τὰ ὄμματα
τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος δυστυ-
χῶς εἶνε ἀνίκανος νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ.»

Ὁ ἰππότης, κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν

« Πέτρος εἶπε; διέκοψεν ὁ Ρογήρος, προσποιούμενος ζωηρὰν
ἀνησυχίαν » (Σελ. 110, στήλ. γ')

ἀπροσδόκητον αὐτὴν εἰδήσιν, μόλις κα-
τάρθως νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατάρ-
χην διὰ τὴν καλωσύνην του, καὶ ἔτρεξε,
ὅσον εἰμποροῦσε γρηγορώτερα μὲ τὰ γε-
ροντικά πόδια του, νὰναγγεῖλῃ εἰς τὸν
Ρογήρον τὰ συμβαίνοντα.

—Θεῖε μου, εἶπε μὲ τόνον ἀποφα-
σιστικὸν ὁ νέος, ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ
Λαδουρέκος ἐθυσιάσθησαν γιὰ μένα, καὶ
ἂν δὲν ἤρχοντο νὰ μὲ σώσουν, δὲν θὰ
τοὺς ἐπίασαν. Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου

